

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125235559
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:6125235559.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a. s., IČO: 36 234 176, so sídlom A. XXXX/XX, XXX XX B., zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, XXX XX A., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Malcho, s. r. o., IČO: 55 962 165, so sídlom 034 92 Stankovany 549, o zaplatenie 12.364,10 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 6Csp/22/2025-124 zo dňa 1. augusta 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na vec aplikoval ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 565, § 37, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, ods. 34 písm. a), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 12.364,10 Eur, úroku 629,25 Eur, úroku z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy

12.241,16 Eur od 26.12.2024 do zaplatenia. Žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom - spotrebiteľom dňa 27.07.2022 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 14.272 Eur s tým, že žalovaný sa zaviazal peňažné prostriedky vrátiť v 96 pravidelných mesačných splátkach po 250,71 Eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď splátky úveru riadne a včas nesplácal. Žalobca výzvou na zaplatenie dlžnej sumy z 04.11.2024, ktorá bola žalovanému doručená dňa 08.11.2024, žalovaného vyzval na úhradu splátok, ktoré neboli riadne a včas zaplatené s upozornením na uplatnenia práva na predčasné splatenie budúcich splátok úveru

v lehote nie kratšej ako 15 dní. Žalovaný napriek výzve dlžné splátky neuhradil, preto žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti budúcich splátok úveru. Výzvou

k splateniu celého úveru z 10.12.2024, ktorá bola žalovanému doručená dňa 13.12.2024, oznámil žalovanému, že v dôsledku neuhradenia omeškaných splátok sa celé plnenie zo zmluvy stalo ku dňu 10.12.2024 splatným a vyčíslil žalovanému dlh. Pokiaľ ide o splnenie povinnosti posudzovať s

odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver žalobca uviedol, že posudzovanie bonity na základe parametrov vytvorených odbornými zamestnancami žalobcu vykonáva automatizovaný systém s výsledkom, ktorý predstavuje limit najvyššej mesačnej splátky a pokiaľ z takto uvedených informácií vznikne pochybnosť o pravosti tvrdení dlžníka, žalobca pristupuje k žiadosti o predloženie potvrdenia o výške príjmu a výpisu

z bankového účtu, žalobca kontroluje dlžníka aj v externých registroch ako register Sociálnej poisťovne pre overenie príjmu a zamestnávateľa, prípadne overenie poberania dôchodku

a úverové registre NRKI. V prejednávanej veci žalobca poukázal na úvodné ustanovenia zmluvy, kde sú uvedené informácie, podľa ktorých žalobca posúdil bonitu žalovaného, túto skúmal interným dokumentom o posúdení bonity s uvedením výšky príjmu, rodinného stavu

a podmienok bývania žalovaného ku dňu uzatvorenia zmluvy a správou zo Sociálnej poisťovne, úverovou správou z registra dlžníkov NRKI pre účely posudzovania schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver, výpisom z bankového účtu za účelom preukázania príjmu

a výdavkov a potvrdenie o výške príjmu. K náležitostiam zmluvy žalobca uviedol, že predpoklady k výpočtu RPMN sú uvedené na strane 2 úverovej zmluvy.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 27.07.2022 uzatvoril žalobca so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere - účelový úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru 14.272 Eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 96 mesačných splátkach vo výške 250,71 Eur. Dátum prvej splátky bol 30.09.2022, ročná úroková sadzba 11,92 %, RPMN 12,6 %, spôsob úhrady bankovým prevodom, celková čiastka, ktorú mal klient zaplatiť 22.101,12 Eur. Išlo o účelový úver určený na úhradu záväzkov uvedených v prílohe č. 1 zmluvy. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru s výškou úverového rámca (kreditného limitu) 1.200,- Eur, výškou mesačnej splátky 2,583 % z výšky úverového rámca (31 Eur), ročnou úrokovou sadzbou 23,88 %, RPMN 26,68 %, frekvenciou splátok v 20. deň v mesiaci a celkovou čiastkou splatenou spotrebiteľom 1.355,22 Eur. Žalobca listom zo dňa 04.11.2024 označeným ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ oznámil žalovanému, že celková dlžná suma je

1.001,94 Eur a žiadal ho o okamžitú úhradu. Zásielka bola žalovanému odoslaná dňa 06.11.2024. Žalovaný úver riadne nesplácal, preto veriteľ listom zo dňa 10.12.2024 vyzval žalovaného na splatenie celého úveru vo výške 13.046,35 Eur najneskôr do 15 dní. Výzva bola žalovanému odoslaná dňa 11.12.2024. Z výpisu čerpania splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaný dňa 01.08.2022 čerpal úver vo výške 14.272 Eur a na úver zaplatil žalobcovi

5.068,10 Eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide o spor medzi dodávateľom (žalobcom) a spotrebiteľom (žalovaným), ktorý vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda o spotrebiteľský spor podľa § 290 CSP. Nebolo sporné, že žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému peňažné prostriedky v sume 14.272 Eur

a že žalovaný svoju povinnosť zo zmluvy splnil len sčasti - vo výške 5.068,10 Eur, keď zaplatil 20 splátok po 250,71 Eur a 21. splátku vo výške 53,90 Eur. Žalovaný porušil zmluvné povinnosti a úver prestal splácať, v dôsledku čoho žalobca úver predčasne zosplatnil, a to listom zo dňa 10.12.2024. Súd prvej inštancie skúmal, či v danom prípade boli splnené podmienky pre zosplatenie celého zvyšku dlhu. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalovaný bol žalobcom písomne vyzvaný na zaplatenie dlžných splátok úveru listom zo dňa 04.11.2024. Vo výzve bolo uvedené, že viac než mesiac žalovaný nereaguje na výzvy žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy na úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, celková dlžná suma je 1.001,94 Eur. Žiadal, aby žalovaný okamžite uhradil dlžnú sumu s upozornením, že v prípade, že žalovaný dlžnú sumu nezaplatí v lehote 15 dní od doručenia výzvy, bude žalobca požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru, vrátane úrokov, nákladov a sankcií. Z výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinností spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky a súčasne aj to, aby bolo umožnené zamedziť tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinností zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky môže uplatniť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky. Rozhodujúce je, či v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak však spotrebiteľ zaplatí zmeškané splátky pohľadávky skôr ako veriteľ uplatnil právo, uplatnenie po takomto zaplatení zmeškanej pohľadávky je neúčinné. Z uvedeného je zjavné, že výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí byť jasná

a určité, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa prípadným zaplacením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplateniu celej pohľadávky. Výzva zo dňa 04.11.2024 tak, ako bola koncipovaná, podľa názoru súdu prvej inštancie nespĺňala zákonné požiadavky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Takáto výzva bola neurčitá a nezrozumiteľná. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva na predčasné zosplatenie zvyšku úveru. Nemohlo tak dôjsť ani

k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Z výzvy nevyplývalo, ktorou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace. Žalovaný tak ani nemal možnosť vyhnúť sa predčasnému zosplateniu úveru zaplacením omeškanej splátky, nakoľko nemal vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, pre ktorú sa veriteľ rozhodol uplatniť svoje právo na predčasné zosplatenie úveru. Rovnako, ak žalobca vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru

v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh (viď Uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024). Výzva k splateniu úveru zo dňa 10.12.2024 obsahujúca znenie, že v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich z úveru

č. 1207047927 žalobca vyzýva žalovaného k splateniu celého úveru vo výške 13.046,35 Eur uvedené kritériá taktiež nespĺňa. Výzva podľa § 53 ods. 9 OZ aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru pre svoju určitosť musia jasne definovať omeškanie splátky ako dôvodu pre mimoriadnu splatnosť úveru. Pokiaľ táto podstatná náležitosť chýba, jedná sa

o neurčité právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené, pre omeškanie s ktorou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Pokiaľ teda žalobca na základe uvedenej výzvy vyhlásil dňa 10.12.2024 mimoriadnu splatnosť úveru, kde tiež nie je uvedená konkrétna splátka, pre ktorú došlo k zosplateniu celého úveru, ide o neplatný právny úkon podľa § 37

a § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko zo strany žalobcu nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplateniu úveru, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Súd prvej inštancie ďalej v predmetnom spore vzhliadol aj iný dôvod, pre ktorý žalobca ako veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného ako spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a to podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. Sporným medzi stranami sporu bolo aj to, či žalobca pred poskytnutím úveru žalovanému postupoval pri skúmaní jeho schopnosti splácať úver

s náležitou odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch

(s následkami podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch). Získanie informácií

o klientovi, navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie mal za to, že ak veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže si urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si urobiť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať úver zo zmluvy. Je zrejmé, že poskytnutým úverom sa refinancoval iný úver žalovaného, žalobca s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 24 zákona o spotrebiteľských úveroch pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať poskytnutý úver je pravdou, že nemusel postupovať podľa § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže výška poskytnutého úveru výrazne neprevyšovala zvyšok refinancovaných úverov (aj s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 opatrenia NBS č. 10/2017), to však veriteľa automaticky nezbavuje povinnosti posudzovať schopnosť žalovaného splácať úver. Z úverovej zmluvy „informácie o klientovi“ je zrejmé, že v čase uzavretia zmluvy bol čistý mesačný príjem žalovaného 996 Eur a jeho partnerky 700 Eur, bol ženatý, býval u rodičov. Z úverovej správy ďalej vyplynulo zo sumarizácie, že v čase poskytnutia úveru finančné inštitúcie odmietli žalovanému poskytnúť úver. Žalovaný v čase poskytnutia predmetného úveru splácal ďalšie záväzky iným finančným inštitúciám. Žalobca však neskúmal ani nezohľadnil iné príjmy žalovaného ani výdavky žalovaného okrem úverov. Nebolo preukázané, že žalobca mal pri uzatváraní zmluvy

k dispozícii doklady o výdavkoch žalovaného, najmä nákladoch na bývanie, či výdavkoch predstavujúcich uspokojovanie základných životných potrieb. Nahliadnutie do databáz úverových registrov (v danom prípade len nebankových) za účelom skúmania výdavkov žalovaného súd nepovažoval za dostatočné. Výpisy z týchto databáz nepodávajú kompletný obraz o výdavkoch žiadateľa - žalovaného, nakoľko výdavkami klienta sú aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ žalobca nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže mať reálny obraz o majetkovej situácii spotrebiteľa potrebnej pre posúdenie schopnosti splácať poskytnutý úver. Žalobcove zisťovanie v danej

veci nemožno považovať za skutočné overenie bonity s odbornou starostlivosťou tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou a v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

4. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, keďže žaloba bola zamietnutá a žalovaný mal tak v spore úplný úspech.

5. Proti rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, prípadne zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nesprávnym výkladom § 53 ods. 9

v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a nesprávnym právnym posúdením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (s následkami podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch) zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Namietal, že súd prvej inštancie neaplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom po 1. novembri 2024 pri hodnotení platnosti právneho úkonu, a to vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, ktorý bol vykonaný po nadobudnutí účinnosti novely Občianskeho zákonníka. Poukázal na § 879y

ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že súd prvej inštancie vec posudzoval podľa právnej úpravy účinnej pred týmto dátumom, čím došlo k aplikačnej chybe a k nesprávnemu právnemu záveru o neplatnosti právneho úkonu žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že k predmetným právnym úkonom došlo až po nadobudnutí účinnosti novely Občianskeho zákonníka, konkrétne 04.11.2024, mali byť posudzované podľa právneho stavu účinného od tohto dátumu. Novela Občianskeho zákonníka účinná od 1. novembra 2024 zaviedla nové ustanovenia v § 53 ods. 9 a 10, ktoré upravujú podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru a oprávnenie žalobcu vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru malo byť posudzované podľa nových ustanovení. Zdôraznil, že závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu o povinnosti veriteľa vo výzve pred zosplatením a v samotnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkretizovať splátku, pre omeškanie s ktorou dochádza k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nie je možné vzťahovať na toto oprávnenie veriteľa v prípadoch, ktoré podliehajú právnej úprave účinnej od 01.11.2024. Uvedené jednoznačne vyplýva z textu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý toto oprávnenie veriteľovi priznáva jedine v prípade, ak je spotrebiteľ v omeškaní aspoň s tromi splátkami. Povinnosť konkretizovať vo výzve pred zosplatením splátku, tak ako to predpisuje Najvyšší súd, v tomto prípade nie je možné požadovať, keďže k zosplateniu môže dôjsť až po omeškaní s aspoň tromi splátkami a nie pre omeškanie s jednou splátkou po dobu aspoň troch mesiacov. Tento názor priamo podporuje aj ustanovenie § 53 ods. 10 Občianskeho zákonníka, v ktorom zákonodarca presne predpisuje, aké náležitosti má výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka obsahovať a predložená výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 04.11.2024 tieto náležitosti spĺňa, keďže obsahovala jednoznačne identifikovanú výšku omeškaných splátok, výzvu na ich úhradu v dodatočnej lehote 15 dní a upozornenie na právny následok v prípade ich nezaplatenia. Zákon

v novelizovanom znení už neukladá povinnosť konkretizovať jednotlivé splátky, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní. Čo sa týka postupu žalobcu pred poskytnutím úveru žalovanému pri skúmaní jeho schopnosti splácať úver s náležitou odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (s následkami podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch) žalobca uviedol, že je subjektom poskytujúcim tisícky úverov mesačne, v podobe radu produktov od hotovostných bezúčelových úverov, cez účelové úvery na nákup tovaru, po revolvingové úvery spojené s kreditnými kartami. Záujmom veriteľa je zisk z poskytnutia úveru v podobe úroku dosiahnutého spotrebiteľovým riadnym splácaním. Záujmom veriteľa nie je zámer následného vymáhania pohľadávok vzniknutých omeškaním dlžníka. Žalobca ako veriteľ zabezpečuje dodatočné dáta, a to nad rámec svojich povinností. Jedným z dôvodov nadštandardnej kontroly je zámer veriteľa za každých okolností poskytnúť úver len takej osobe, ktorá ho bude schopná splácať, pretože poskytovanie úverov klientom neschopným plniť svoje záväzky by bolo v rozpore so zámerom a záujmami veriteľa. Je teda nepochybné, že žalobca bol motivovaný na dôkladné posudzovanie schopnosti splácať poskytnutý úver nielen ustanoveniami právnych predpisov, ale aj ekonomickými faktormi. Povinnosť veriteľa posudzovať pred uzavretím zmluvy bonitu spotrebiteľa pritom predstavuje určitú záruku, že veriteľ bude pri poskytovaní úveru postupovať tak, aby spotrebiteľa do určitej miery chránil pred neschopnosťou splácať. Žalobca predložil prvoinštančnému súdu listinné dôkazy,

z ktorých obsahu žalobca posudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to: 1. interný dokument o posúdení bonity s uvedením výšky príjmu, rodinného stavu a podmienok bývania

žalovaného ku dňu uzatvoreniu zmluvy a správou zo Sociálnej poisťovne, 2. úverovú správu z registrov dlžníkov NRKI pre účely posudzovania schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver ku dňu uzatvoreniu zmluvy, 3. výpis z bankového účtu žalovaného za účelom preukázania príjmu a výdavkov a potvrdenie o výške príjmu. Zobral do úvahy, že úver bol poskytnutý na refinancovanie iných dlhov žalovaného a dal do pozornosti § 7 ods. 24

písm. a) ZoSÚ, ktorý pri refinancovaní úveru vylučuje aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 20 ZoSÚ o výpočte schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca mal za to, že preukázal všetky svoje kroky súvisiace nielen s preverovaním, ale aj s následným posudzovaním schopnosti žalovaného splácať predmetný úver. Súdu prvej inštancie bol predložený dôkaz – informácie o skúmaní bonity z interného systému, ktoré jednoznačne a nespochybniteľne preukazujú, že schopnosť dlžníka splácať úver bola splnená v rozsahu ako predpokladá § 7

ods. 1 ZoSÚ. Navyiac v zmysle § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru iba v prípade hrubého porušenia povinnosti, za ktoré sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra, čo sa v danom prípade nepreukázalo. Žalobca sa v danom prípade nedopustil hrubého porušenia povinnosti tak, ako to vyplýva

z § 7 ods. 1 zákona, keďže skúmal schopnosť žalovaného splácať úver nielen tým, že zisťoval jeho príjem, rodinný stav, majetkové pomery, vykonal lustrácie v externých registroch, ale nad rámec povinností vyžadoval od žalobcu ako klienta aj výpisy z bankových účtov. Príjmy žalobcu boli zisťované na základe samotného dopytu u klienta, ktorý poskytol informácie o svojom príjme, o príjme partnera, o bývaní, vyživovacej povinnosti, zamestnaní. Príjem bol následne overený aj potvrdeniami z banky. Žalobca ako dôkaz predložil aj výpis z registra NRKI. Žalobca uviedol výpočet MLS (maximálny limit splátky) s tým, že žiadateľovi bol poskytnutý úver s mesačnou splátkou, ktorá neprekračuje stanovený maximálny limit splátky

a je v súlade s jeho finančnými možnosťami. V prípade predmetnej úverovej zmluvy zdôraznil skutočnosť, že ide o konsolidáciu, ktorá má špecifické pravidlá, pokiaľ ide o posudzovanie bonity, v porovnaní s bežnými úverovými zmluvami. Žalobca si nebral „ďalší“ úver, ale predmetným úverom konsolidoval (vyplatil, resp. refinancoval) už existujúce úvery, ktoré následkom konsolidácie zanikli. V danom prípade žalobca zastával názor, že pri skúmaní bonity žalovaného ako klienta postupoval s najvyššou možnou mierou odbornej starostlivosti a splnil všetky podmienky, ktoré mu zákon ukladal. Žalobca predložil súdu dôkladnú analýzu preverovania bonity klienta tak z informácií ním poskytnutých, ako aj z údajov z registra, preto jeho konanie nemôže byť vyhodnoteného ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil. Uviedol, že pri skúmaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver žalobca nezískal od žalovaného žiadne údaje o jeho nákladoch na stravu, bývanie, živobytie a z dôkazov, ktoré si zaobstaral žalobca si nemohol urobiť reálny obraz o tom, aká suma zostane žalovanému po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie. Žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, a preto nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Poukázal, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 04.11.2024 a výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 10.12.2024, nakoľko poštový podací hárok bez presnej identifikácie zásielky nepreukazuje doručenie vyššie uvedených listín. Potvrdenie od slovenskej pošty nie je dôkazom toho, že obsahom doručovaných zásielok boli skutočne uvedené dokumenty, keďže v podacom hárku chýba identifikácia zásielok. Ani číslo zmluvy o úvere na poštovom podacom hárku nepreukazuje, že obsahom doručovaných zásielok boli uvedené výzvy. Presná identifikácia zásielky podľa žalovaného vyžaduje uvedenie textu napr. výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 04.11.2024 a výzva k splateniu celého úveru zo dňa 10.12.2024.

Žalovaný uviedol, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 04.11.2024 je pre neurčitosť neplatný právny úkon. Zdôraznil, že z výpisu čerpania splátok a úhrad je preukázané, že suma 1.001,94 Eur nekorešponduje s omeškaním so splátkami z mesiaca júl, august, september, október 2024, do sumy splátky v omeškaní pre účely zosplatenia nie je možné zahŕňať aj zmluvné pokuty, ktoré samy o sebe dohodnutú splátku nepredstavujú a z výpisu čerpania splátok a úhrad nie je preukázané, ktorou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania.

7. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutkového stavu veci, keď vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil predmetný návrh. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v porobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

13. Žalobca namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie v procese hodnotenia splnenia si povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako i nesprávnu aplikáciu ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného od 01.11.2024.

14. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

15. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

16. Podľa § 7 ods. 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi

schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20

ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

17. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

18. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemá pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1207047927 zo dňa 27.07.2022 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Žalobca za účelom preukázania splnenia povinnosti skúmať bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy odkazoval na úvodné ustanovenia úverovej zmluvy, kde sú uvedené informácie, podľa ktorých posúdil bonitu žalovaného, predložil interný dokument k posúdeniu bonity s uvedením výšky príjmu, rodinného stavu, počet vyživovacích povinností, výšku príjmu partnera, úverovú správu z registra dlžníkov NRKI ku dňu uzatvorenia zmluvy, výpis z osobného účtu žalovaného.

19. Z úvodných ustanovení zmluvy o úvere zo dňa 27.07.2022 označených ako “ Informácie o klientovi” a “Informácie o príjme” vyplýva, že žalovaný je ženatý, má 2 vyživovacie povinnosti, býva u rodičov, zdrojom príjmu je čistý mesačný príjem žalovaného vo výške 996,- Eur a čistý mesačný príjem partnerky vo výške 700,- Eur. Predmetný úver bol účelový, na úhradu záväzkov uvedených v prílohe č. 1- spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s, na základe zmluvy zo dňa 07.08.2015, s čiastkou vo výške 518,- Eur ku dňu 27.07.2022 a G., a.s. zo zmluvy zo dňa 05.04.2022 s výškou úveru ku dňu 27.07.2022 13.174,- Eur. Z predloženej úverovej správy /č. I. 18/ vyplynulo, že žalovanému bolo odmietnutých 39 žiadostí o úvere, 22 bolo odvolaných, existuje 1 úver. Žalobca navyše nahliadol len do databáz nebankových subjektov. Zo správy MLS vyplýva, že započítaný príjem žalovaného je vo výške 996,- Eur, započítaný príjem partnera vo výške + 445,- Eur, životné minimum žiadateľa - 234,42,- Eur, životné minimum na 2 vyživované deti - 214,06,- Eur, prídavky na 2 vyživované deti 51,76,- Eur, suma splátok úveru z NRKI, vrátane HC -708,- Eur, suma splátok konsolidovaných úverov + 189,- Eur, vankúš 0,- Eur, výška stress buffer – 79,4,- Eur, výška splátok schváleného úveru -250,71,- Eur a zostávajúci MLS klienta 205,17,- Eur. E., a.s. splátka 189,- Eur, L01- Home Credit Slovakia, a.s., splátka 19,- Eur doplatené, so soplátkou sa ďalej počítalo, B08 - 138,- Eur 214, B09- 263,- Eur 286.

20. Je pravdou, že na refinancovaný úver, ako je tomu aj v prejednávanej veci, sa nevzťahuje ustanovenie § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré upravuje spôsob výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie však postupoval správne, ak skúmal splnenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere v intenciách vyššie citovaného ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z rozsudku Súdneho dvora z 18. decembra 2014 vo veci C-449/13 vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť

prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu o úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy o sebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

21. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie ako aj ďalšie nároky, ktoré na dodávateľa kladie únijské právo (čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, rozsudok Súdneho dvora zo dňa 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais SA c/a Fesih Klahan, vec C-565/12) a s poukazom na uvedený § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Bolo na žalobcov, aby preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal.

22. Veriteľ v zmysle § 7 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta najmä jeho príjmy a výdavky. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezaväzuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektoej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

23. Odvolací súd má v zhode s názorom súdu prvej inštancie za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že dostatočným spôsobom zisťoval a správne vyhodnotil bonitu žalovaného pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca v danom prípade nemal preukázané skutočné mesačné výdavky žalovaného, najmä náklady na bývanie a výdavky predstavujúce uspokojovanie základných životných potrieb. Žalobca na jednej strane do výpočtu MLS zahrnul aj príjem partnera, na druhej strane nepreukázal, že by skúmal, či druhý člen domácnosti nie je tiež úverovo zaťažovaný a aká je výška spoločných bežných mesačných výdavkov. Žalobcom predložený dopyt sa týkal len úverovej zaťažovanosti žalovaného vo vzťahu k nebankovým subjektom. Žalobca nepreukázal, že nahliadol do registra bankových úverov. Nie je zrejmé, ako žalobca vyhodnotil skutočnosť, že žalovanému na účte k 31.05.2022 zostali vlastné použiteľné prostriedky vo výške 129,80 Eur a k 30.06.2022 vo výške 55,05 Eur a že žalovanému v čase uzavretia zmluvy odmietli poskytnúť úver iné finančné inštitúcie. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže si urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je smerodajné akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

24. Žalobca v podanom odvolaní poukázal na výpočet MLS /maximálny limit splátky/, keď uviedol /tiež v odvolaní/, že zohľadnil pri posudzovaní žiadosti žalovaného jeho príjem vo výške 996,- Eur, príjem partnera vo výške 455,- Eur, životné minimum žiadateľa vo výške -234,42,- Eur /pri zohľadnení jeho životného minima na 2 vyživovacie povinnosti vo výške – 214,06,- Eur, prídavky na 2 vyživovacie povinnosti vo výške 51,76,- Eur/, sumu splátky úveru z NRKI, vrátane Hc vo výške – 708,- Eur, sumu splátok konsolidovaných úverov + 189,- Eur, vankúš 0,- Eur, výšku stress bufferu vo výške – 79,4,- Eur ako dodatočnú rezervu žiadateľa, výšku splátky schváleného úveru + 250,71,- Eur a zostávajúci MLS klienta 205,17,- Eur, pričom predloženému výpočtu a parametrom v ňom použitých nezodpovedá záver, že tento nový úver poskytnutý žalovanému pri nastavenej mesačnej splátke 250,71,- Eur, už len pri existujúcom ďalšom úverovom zaťažení vo vzťahu k iným veriteľom /708,- Eur mesačne/ by mohol byť pre žalovaného v kompilácii s výškou jeho príjmu, pri absencii znalosti výšky jeho životných nákladov bonitným. Nemožno pochybovať, že výška žalovaným uvádzanej mzdy pri existujúcom úverovom zaťažení v porovnaní s výškou paušálnych základných životných potrieb vyplývajúcich z poznatkov praktického života /náklady na bývanie, stravu, ošatenie, zdravotnú starostlivosť a podobne /nedáva rozumný predpoklad na to, že by žalovaný mohol, bez ohrozenia svojich základných životných potrieb predpokladanú splátku úveru platiť, keďže išlo o dlhodobý úver, ktorý žalovaný uhradil len vo výške 5.068,10,- Eur. Poukaz žalobcu na konsolidáciu nie je dôvodný. Konsolidácia znamená zjednotenie, upevnenie niečoho s cieľom dosiahnuť stabilitu a lepšie fungovanie v rôznych oblastiach, príkladom čoho je úverová konsolidácia /spojenie viacerých pôžičiek do jednej/, s cieľom v princípe dosiahnuť zníženie dlhu, o ktorý prípad však v okolnostiach tejto veci nešlo. V dôsledku úverovej zmluvy uzatvorenej so žalobcom, plnenia z ktorej sa žalobca domáha, došlo nie k zníženiu, ale k zvýšeniu úverového zaťaženia žalovaného, keďže mu bol poskytnutý nielen úver na refinancovanie jeho záväzkov uvedených v prílohe č. 1 - z Home Credit Slovakia a G., ale aj súčasne k navýšeniu o ďalší revolvingový úver vo výške 1.200,- Eur s tým, že celkové náklady spojené s týmto úverom, ktoré má žalovaný zaplatiť, sa vyšplhali podľa tejto zmluvy na 22.101,12,- Eur /čo je celkové navýšenie a tiež voči refinancovanému úveru v neprospech žalovaného na zaťaženie o 7.829,12,- Eur, t. j. 22.101,12,- Eur - dovededajších 14.272,- Eur. Pokiaľ sa žalovaný ocitol v ťaživej ekonomickej situácii, keď požiadal o úver pri už existujúcom úverovom zaťažení, sa situácia žalovaného zhoršila. Porovnaním výšky splátok vo vzťahu k iným veriteľom vo výške 708,- Eur + nova splátka vo výške 250,71,- Eur /spolu 958,71,- Eur/ by bol vychádzajúc z čistého príjmu 996,- Eur v pluse 37,29,- Eur, čo je pri dlhodobom úverovom zaťažení, ak by bol braný do úvahy aj príjem partnerky /700,- Eur/, likvidačný po dobu 96 mesiacov, čo zjavne vyhodnotili s odbornou starostlivosťou aj iné inštitúcie, keď žalovanému žiadosti o úver nevyhoveli. Preto je bez právneho významu odvolacia námietka žalobcu, že v prípade predmetnej zmluvy o úvere ide o konsolidáciu, ktorá má špecifické pravidlá, pokiaľ ide o posudzovanie bonity v porovnaní s bežnými úverovými zmluvami a preto konanie žalobcu nemôže byť vyhodnotený ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1. Poskytnutý úver nemožno posudzovať ako konsolidačný, pričom zo znenia ZoSpÚ nevyplýva, že by veriteľovi neprináležala povinnosť zisťovať potrebné údaje v kvantitatívne a kvalitatívne zodpovedajúcom rozsahu pre možnosť odborného posúdenia bonity žiadateľa o úver. Výnimku pri tomto druhu úveru je možné vzhliadnuť v tom, že veriteľ nemá povinnosti uvedené v § 7 ods. 19 – 23 /teda určovať a prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver/, keďže vylúčenie aplikácie týchto ustanovení je uvedené v § 7 ods. 24 písm. a/ ZoSÚ. V spomínanom zákone sa neuvádza, že povinnosť zisťovať príjmy, výdavky spotrebiteľa a preverovať ich v príslušnej databáze a registri neplatí pri spotrebiteľskom úvere, ktorým sa spláca jeden, alebo viac predchádzajúcich refinancovaných úverov bez ohľadu na to, že by v tomto novom úvere boli nastavené výhodnejšie podmienky pre spotrebiteľa ohľadom výšky dohodnutej mesačnej splátky.

25. Nakoľko žalobca v konaní nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, uvedené malo za následok, že žalobca nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 vety prvej zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie správne z uvedeného dôvodu žalobu zamietol.

26. Odvolacia námietka žalobcu poukazom na nesprávne právne posúdenie veci pri aplikácii ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je dôvodná. Zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo novelizované zákonom č. 254/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov s účinnosťou od

1. novembra 2024. Podľa prechodného ustanovenia § 879y ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom do 31. októbra 2024 sa spravujú právne vzťahy vzniknuté do 31. októbra 2024; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa

posudzujú podľa predpisov účinných do 31. októbra 2024, ak v odseku 2 nie je ustanovené inak. Z uvedeného vyplýva, že ak veriteľ uplatní právo na zosplatnenie plnenia v splátkach bude sa tento nárok posudzovať podľa právnych predpisov účinných v čase, kedy k využitiu tohto inštitútu došlo. V prejednávanej veci žalobca uplatnil právo na zosplatnenie spotrebiteľského úveru výzvou na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 04.11.2024

a následne výzvou zo dňa 10.12.2024 vyzval žalovaného na splatenie celého úveru, preto bolo potrebné posudzovať danú vec podľa ustanovení účinných v čase urobenia hmotnoprávných úkonov, teda podľa § 53 ods. 9 a 10 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od

1. novembra 2024. I napriek tejto skutočnosti odvolacia námietka žalobcu nebola spôsobilá privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozhodnutia vzhľadom na vyššie uvedený záver o nemožnosti žalobcu požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru z dôvodu nepreukázania skúmania bonity spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy s odbornou starostlivosťou a nemala vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia.

27. Závery súdu prvej inštancie, že žalobca ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou a v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, sú správne. V tomto smere odvolací súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn.: 5Cdo/41/2023, zo dňa 30. januára 2025, v ktorom dovolací súd skonštatoval, že v súvislosti s aplikovanými ustanoveniami § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. má na posúdenie platnosti postúpenia pohľadávky dopad záver, či veriteľ posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver, a či v dôsledku absencie odbornej starostlivosti bol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (úver zosplatiť, resp. vyhlásiť ho za predčasne splatný) ako i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 530/2024 zo dňa 12.02.2025.

28. Poukaz odvolateľa na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.11.2021, sp.zn. 17CoCsp/23/2021 nie je dôvodný, nakoľko vychádza z odlišných skutkových zistení za situácie, že v danej veci sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými konkrétnymi okolnosťami prípadu, keď žalobca ako veriteľ nedisponoval potrebnými znalosťami a skúsenosťami na posúdenie možnosti žalovaného splácať úver v čase jeho poskytnutia, ktoré nie je možné paušalizovať a rozhodnutie vychádza z ustálenej rozhodovacej činnosti tak, ako to odvolací súd uviedol v odseku 26. svojho rozhodnutia.

29. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady úspechu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému proti žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).